

Ako maturantka som snívala o tom, že pôjdem na prestížnu univerzitu vzdialenú stovky kilometrov od môjho bydliska. No Boh mal iné plány. Keď mi prišiel list oznamujúci, že ma neprijímajú, bola som sklamaná a rozplakala som sa. Potom som urobila niekoľko rozhodnutí. Išla som na univerzitu bližšie k môjmu bydlisku, na ktorej som sa zamilovala nielen do jedného živého katolíckeho spoločenstva, ale aj do muža, ktorý je teraz mojím manželom. Keď sa na svoje školské časy pozerám s odstupom času, neviem si predstaviť lepší vývin udalostí.

Možno práve preto ma tak priťahuje príbeh írskej tínedžerky Claire Crockett. Aj ona prišla na to, že Božie plány s jej životom ďaleko prevyšujú jej vlastný plán. Táto mladá žena, ktorej povolanie k rehoľnému životu vychýlilo jej slubne sa rozvíjajúcu hereckú kariéru, napokon objavila radosť plynúcu z odpovedania na milosť neustáleho obrátenia – milosť, ktorú Boh dáva každému z nás.

Nádejná herečka

Clare sa narodila v Severnom Írsku v roku 1982. Vyrastala v čase, keď viac záležalo na politickom než na duchovnom význame jej katolíckej identity. Protestantov a katolíkov veľmi rozdeľovali národnostné otázky. A práve uprostred tohto násilného konfliktu Clare vyrastala. Jej rodina nebola zvlášť zbožná; a hoci mama nútila Clare a jej sestry chodiť na svätú omšu, ona sama s nimi od istého času už nechodievala. Hodinu, keď mala byť na svätej omši, trávila s inými dievčatami v parku a potom sa vrátila domov.

Počas dospievania začalo byť jasné, že Clare má herecký talent. „Chcem sa stať herečkou. Nie však hocijakou. Slávnou herečkou,“ napísala. „Chcem byť slávna nielen v Írsku, ale na celom svete.“

Podľa všetkého táto jej túžba nebola celkom nereálna. Clare pomaly, ale isto začala šplhať po rebríčku hereckých úspechov. Jej živosť a zmysel pre humor boli očarujúce. Dokázala sa dokonale vžiť do svojich rolí. Dokonca jej ponúkli rolu vo filme a dostala pracovnú ponuku aj z jednej americkej televíznej stanice pre deti. Určite by to nejaký čas trvalo, no podľa všetkého by v Hollywoode dosiahla slávu.

Nečakaná púť

No toto dospievajúce dievča, ktoré sa vrhlo do sveta herectva, začalo vyhľadávať rôzne pôžitky. Začalo sa napríklad priveľmi oddávať večierkom a alkoholu. Preto súhlasila, keď jej jedna priateľka zavolala, či s ňou nepôjde na výlet do Španielska, lebo si myslela, že to bude výlet podobného razenia.

No keď sa Clare prvý raz stretla so skupinou, s ktorou tam mala ísť, zistila, že ide o čosi celkom iné. Tvorili ju prevažne dospelí ľudia v strednom veku; navyše všetci držali v rukách ružence. Na záberoch dokumentu zachytávajúcom jej svedectvo pobavene hovorí: „Povedala som: ‚Vy všetci idete do Španielska?‘ Oni mi odpovedali: ‚Áno, ideme na púť.‘ Ja som sa začudovala: ‚Idete na čo?‘“

Táto skupina nemala namierené do nejakého turistického letoviska s plážami, ale do kláštora, založeného v 16. storočí. Veľký týždeň strávila so Služobnicami Domova Matky, rehoľou, ktorá sa zvlášť zameriava na evanjelizáciu mladých ľudí. Clare sa zúčastňovala na

čo možno najmenšom počte aktivít. Jedna jej spolupútnička spomenula, že sa tam Clare radšej opalovala. No na Veľký piatok sa zdráhavo pripojila k skupine a išla na liturgiu. „Nepamätám si, či som si klakla na jedno alebo na obe kolená, keď som mala pobožkať kríž,“ píše Clare vo svojom svedectve. „Pamätám si len, že som pobožkala klinec, ktorý prechádzal Ježišovými nohami, a dostala som vtedy osobitnú milosť: pochopila som, že na kríži Boh zomrel za mňa - za moje hriechy, za moje márnivé výstrelky, za moju nečistotu... Pochopila som, že to ja som pribila Pána na kríž a že ho môžem utešiť len tak, že mu darujem svoj život.“

„Stále ma zraňuješ“

No jej obrátenie sa ešte ani zďaleka neskončilo. Svoje zvyky mala v sebe hlboko zakorenené a bolo ťažké ich premôcť. Spomínala, ako v jednu noc, keď si mimoriadne veľa vypila, stála v sprchovom kúte a bolo jej zle. Odrazu silne pocítila niečiu prítomnosť - až tak, že si myslela, že sa niektorá z jej kamarátok prišla pozrieť, či je v poriadku.

Namiesto toho však začula hlas vo svojom srdci: „Prečo ma stále zraňuješ?“ Clare práve nakrúcala jeden film. No ako tak premýšľala o luxusnom hoteli, v ktorom bývala, a drahých reštauráciách, v ktorých jedávala, uvedomila si, že sa necíti naplnená.

„Tak som žila: bola som obklopená ľuďmi, chodila som z večierka na večierok a bola som úplne ponorená do hereckého sveta,“ napísala, „no napriek tomu som nemohla prestať myslieť na rehoľné sestry.“ S pivom v jednej ruke a s cigaretou v druhej sa Clare začala svojim priateľkám zdôverovať, že sa stane rehoľnou sestrou. Aká bola ich reakcia? „Tebe šibe!“

No keď Clare v roku 2001 ukončila strednú školu, naozaj požiadala o vstup do španielskeho kláštora rehole Služobníc. Ohromená rodina sa ju od toho snažila odhovoriť. Clare sa však už rozhodla. Neskôr o svojom rozhodnutí napísala: „Svätý Bonaventúra mal pravdu: Božia vôľa je náš pokoj.“ Clare začala písať novú kapitolu: tú, keď z lásky k Ježišovi odložila bokom svoje ambície.

Vyvoliť si Božiu vôľu

Nebola to ľahká cesta. Clare, navyknutá pútať na seba pozornosť, si musela privyknúť na pokorný rehoľný život. Spočiatku neustále zápasila s túžbou po sláve - možno, že sa stane slávnou rehoľnicou -, no časom sa o slávu starala čoraz menej a čoraz viac dbala o to, aby milovala ľudí okolo seba. Ctí ju i to, že robila všetko, čo jej prikázali predstavené. Službe a evanjelizácii sa venovala tak neúnavne, ako sa kedysi vo svojom živote oddávala rôznym potešeniam.

Nemožno však povedať, že by v povolání stratila svoju povahu. Clare bola, jedným slovom, zábavná. Rozosmievala ľudí; nosila so sebou gitaru a zanietene spievala piesne. Bola miláčikom detí, o ktoré sa rehoľa starala; obdivovali ju nielen pre jej živé vystupovanie, ale aj pre to, ako ich povzbudzovala hľadať Ježiša.

Clarina vášnivá túžba po obrátení sa zrodila z jej vnútorného zápasu o to, aby si vyvolila Božiu vôľu. Toto jasne vidno na jednom ráznom liste, ktorý napísala deťom. Deti v ňom povzbudzovala k tomu, aby sa usilovali nasledovať Božiu vôľu. Raz Clare viedla modlitbu; v

Vzdala sa svojich ambícií: Clare Crockett sa rozhodla celým srdcom nasledovať Ježiša

jej spisoch sa zachovali body tejto modlitby. „Spýtajte sa Pána, čo od vás chce,“ napísala. „PRESTAŇTE robiť to, čo chcete vy a čo sa vám zdá dobré, a ZAČNITE plniť Božiu vôľu... Tak nájdete pravé šťastie.“

Clare, plná takéhoto šťastia, 8. septembra 2010 zložila večné sľuby v reholi Služobníc Domova Matky - bolo to deväť rokov po tom, čo do tohto rádu vstúpila ako dospievajúca kandidátka. Keď duchovne dozrela, udiali sa v nej určité zmeny. Vzrástla jej túžba po tichu a po čase osamote s Ježišom. S neúnavnou veselosťou znášala časté migrény, nedostatok spánku a ťažké pracovné podmienky. Istému kňazovi na Veľký piatok 2015 napísala e-mail so slovami: „Všetko, čo je ťažké, ma naplňa radosťou, pretože ma to privádza bližšie k Pánovi.“

„Prefiero el Paraíso“ - Dávam prednosť raju

Od chvíle, keď Clare vstúpila do rehole Služobníc, pôsobila na rôznych miestach: v Španielsku, v Spojených štátoch amerických i v Ekvádore. Niektoré z komunít, v ktorých pôsobila, sa venovali vyučovaniu v školách; jedna sa starala o umierajúcich v miestnej nemocnici. Jej posledným pôsobiskom bola vidiecka komunita v ekvádorskej obci Playa Prieta, kde sestry učili v miestnej škole a viedli farské katechézy.

V apríli 2016 zasiahli celý tento región obrovské záplavy. Sestry sa celé dva týždne snažili opraviť svoju školu a pomôcť miestnym rodinám. No prišla ďalšia prírodná katastrofa. Zemetrasenie 16. apríla 2016 o 18:58 zmenilo školu na rumovisko. Pod troskami zostalo uväznených sedem dievčat a päť sestier vrátane Clare.

Keďže betónové dosky boli príliš ťažké na to, aby sa nimi dalo len tak hýbať, musela táto maličká komunita čakať do rána na stroj, ktorý by dokázal odstrániť trosky. Úspešne sa podarilo vyslobodiť tri sestry a dve dievčatá - no Clare a päť ďalších žiačok stále chýbali. Clare práve vo chvíli, keď toto miesto zasiahlo zemetrasenie, učila svoje žiačky hrať na gitare. Medzi jej obľúbené piesne patrila pieseň *Prefiero el Paraíso (Dávam prednosť raju)*. Refrén (preložený zo španielskeho originálu) znie:

Dávam prednosť raju.
Rinie sa z môjho vnútra.
Už nemám strach dávať,
odovzdať sa smrti aj životu.

Napokon sa rozniesla správa: Clare spolu s piatimi dievčatami v ten deň zomrela. Mala tridsaťtri rokov - tak ako Pán, ktorého milovala.

Odovzdaná Bohu

Clare Crockett sa úplne odovzdala a zasvätila Ježišovi. Našla radosť na ceste, po ktorej kráčala s Bohom, hoci sa veľmi líšila od tej, po ktorej túžila kráčať od detstva. Jej príbeh je pre nás príkladom toho, ako môže Božia milosť viesť aj nás - ak jej dovolíme uchvátiť naše srdce a zmeniť naše plány.

Sestra Clare v liste, ktorý napísala mladým dievčatám z Playa Prieta len týždeň pred svojou smrťou, povzbudzuje svoje žiačky takto: „Zmena je ŤAŽKÁ. A boj je ÚNAVNÝ... No

Vzdala sa svojich ambícií: Clare Crockett sa rozhodla celým srdcom nasledovať Ježiša

pokračujte, nebojte sa!“ Clarino povzbudenie nasledovať Ježiša, aj keď je to niekedy namáhavé, je pozvaním pre každého z nás – bez ohľadu na to, v akom stave je náš vzťah s Bohom. Ak urobíme toto rozhodnutie, môžeme si byť istí, že nás dovedie k trvalému pokoju.

Svedectvo sestry Clare a film o jej živote možno nájsť na stránke www.sisterclare.com.

Laura Loker

Uverejnené s láskavým dovolením redakcie Slovo medzi nami.

Pôvodný článok nájdete na smn.sk.

Prikladáme film o sestre Clare. Video obsahuje aj slovenské titulky.

The post [Vzdala sa svojich ambícií: Clare Crockett sa rozhodla celým srdcom nasledovať Ježiša](#) appeared first on [Zasvätený život](#).

(Zamyslenie zo stránky zasvatenyzivot.sk.)